

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο γεια σου,

Για τις πολιτιστικές εκδηλώσεις λέγαμε και για το χτες, εκείνα που ζήσαμε νεοί. Πάντα η παροικία μας είχε δράση αλλά θυμόμαστε το χτες, όχι γιατί ήταν καλύτερο, αλλά γιατί εμείς ήμασταν καλύτεροι, ήμασταν νέοι! Την δική μας νύχτη θυμόμαστε. Ναι, είχαμε περισσότερη επαφή, είχαμε και πιο πολλά θεατρικά συγκροτήματα, περισσότερη ενασχόληση με συλλόγους κι αδελφότητες, περισσότερη επικοινωνία. Είδαμε και το έργο "Ζητείτε ψεύτης" που μας παρουσίασε το Θέατρο Τέχνης του Σταύρου Οικονομίδη, μια ευκαιρία για αναψυχή και κοινωνική επαφή, για μας της παλαιάς φρουράς. Ένα έργο από εκείνα της κοινωνικής σάτιρας του Ψαθά.

Δεν είναι από τα καλύτερά του, η σατιρα περιορίζεται στις υποσχέσεις των πολιτικών και στις αξιώσεις των ψηφοφόρων, ένα μεγάλο ομολογουμένως πρόβλημα της ελληνικής κοινωνικής ζωής, αλλά η όλη πλοκή κάπως περιορισμένη. Πάντως παρουσιάστηκε πολύ καλά, η παράσταση κύλησε ωραία και οι ηθοποιοί ήταν όλοι καλοί.

Εξουσίασε βέβαια ο Διονύσης Μεσσάρης που, κατά αυστηρή κριτική ή δική μου αντίληψη, ήταν λίγο περισσότερο προς το κωμικό από ό,τι θα τον ήθελε ο Ψαθάς. Πάντως η παράσταση από κάθε άποψη ήταν τέλεια και το Μαντουριδίειο καθιερωμένο πλέον μας έχει δώσει τόσες καλές παραγωγές. Γιατί είναι παραγωγή και προσφορά το Θέατρο, είναι σχολείο και καθρέφτης της κοινωνίας. Εκεί προβάλλονται προβλήματα και διδάγματα. Γιατί και η σάτιρα καυτηριάζει τα κακώς κείμενα. Το ίδιο και ο κινηματογράφος, όταν δεν πάει να εντυπωσιάσει με χρώματα και εικόνες εξωπραγματικές, αφύσικες. Ο παλιός κινηματογράφος έχει δώσει έργα μαθήματα με τη φτώχεια του σε τεχνολογία και σκηνικά φανταχτερά. Το φεστιβάλ κινηματογράφου, μια άλλη πολιτιστική εκδήλωση της παροικίας, δεν ξέρω πόσο κοντά είναι στη διδαχή. Είπαμε ο κινηματογράφος βασίζεται περισσότερο στην εντύπωση. Και πώς να συγκρίνεις το ζωντανό, τα λόγια του θεάτρου με σκηνές συχνά τρομακτικές ή ωραιοποιημένες του κινηματογράφου. Και πώς να βάλλεις στην ίδια μοίρα εκείνη την εκδήλωση για τα σαράντα χρόνια κοινωνικής προσφοράς του Κέντρου Πρόνοιας; Μια πολύχρονη υπηρεσία στα προβλήματα του μετανάστη-πολίτη. Και πώς να δώσεις την ίδια αξία στη μεγάλη λαμπάδα και τους μακριούς σταυ-

ρούς με την εθελοντική προσφορά, την επίσκεψη στο γηροκομείο, στην εξυπηρέτηση στις συγκεντρώσεις ηλικιωμένων, στη επίσκεψη ανήμπορων. Ξέρεις, Γιώργο, ότι από κάποια Ενορία πηγαίνουν, εκ περιτροπής, γυναίκες να ταΐσουν γέροντες ακόμα και σε γηροκομεία; Πες μου ποιά λαμπάδα είναι μεγαλύτερη από αυτή την πράξη; Και δεν είναι μόνο το κέντρο πρόνοιας με τέτοιες προσφορές. Αλλά το Κέντρο Πρόνοιας Της Ιεράς Αρχιεπισκοπής έχει αυτά και πολλά άλλα προγράμματα. Και έχει σταθεί προστάτης και παραστάτης σε χιλιάδες προβλήματα, οικογενειακά και ατομικά δικών ανθρώπων. Είναι ένα επίσημα αναγνωρισμένο Ελληνικό Γραφείο Κοινωνικής Μέριμνας.

Έχω συνεργαστεί από τα τα χρόνια του ραδιοφώνου και ξέρω το πόσο έχει εξυπηρετήσει, από εκείνα τα χρόνια το μετανάστη. Ξέρεις πόσο ψυχολογικά και διανοητικά προβλήματα έχει αγκαλιάσει, εκείνα τα πρώτα χρόνια αυτό το Κέντρο; Ξεκίνησε σαν Γραφείο εξυπηρέτησης των μεταναστών της Αρχιεπισκοπής. Πρώτη Γραμματέας, η κυρία Μαρίκα Αυγουστίνου, πρώτη Κοινωνική Λειτουργός, η Ευγενία Ραφτοπούλου. Αλλά πόσες έχουν υπηρετήσει στο Κέντρο σε όλα αυτά τα σαράντα χρόνια. Και η Μάρθα της Κοινοτήτας και η Καίτη των Αθηναίων και γιαγιάδες τώρα πολλές. Σήμερα έχει 15 μόνιμο προσωπικό και πάνω από εκατό εθελοντικό. Η πρόνοια, Γιώργο, μεγάλη η ανάγκη συμπαράστασης, ιδιαίτερα τα πρώτα χρόνια, τα έχεις ζήσει από κοντά. Να είμαστε καλά.

Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Θα τη ξανάβρεις τη χαρά όταν θ' ανακαλύψεις στην ομορφιά του λουλουδιού χαμόγελο του Πλάστη, στο ανθοκλώνι, στον καρπό

τον κύκλο της αγάπης. Όταν σ' απουί τη δύναμη θα δεις ελευθερία, όταν στη μέλισσα θα βρεις στις προκοπές το πνεύμα, όταν θα μάθεις να μετράς και να τα ξεχωρίζεις τ' αρνιά από τα ερίφια, τα βότανα απ' τ' αγκάθια.

Θα την ξανάβρεις τη χαρά όταν κατανοήσεις, όταν μπορέσεις να γευτείς και να ξεκαθαρίσεις πλανέματα, νοήματα, φαινόμενα κι αλήθειες.

Και σε δυο μάτια που κοιτούν μ' αγάπη και ελπίδα θ' ανακαλύψεις μυστικά την ομορφιά τ' ανθρώπου.

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Εγώ, φίλε Γρηγόρη, θαυμάζω τους ανθρώπους του Θεάτρου για το πάθος τους και τις αντοχές που χρειάζονται για να το υπηρετήσουν δεκαετίες ολόκληρες. Ευχε να γράψω πριν πολλά χρόνια ρεπορτάζ για την προετοιμασία μιας παράστασης από το πρώτο διάβασμα ενός θεατρικού έργου και τις ατέλειωτες πρόβες μέχρι την πρεμιέρα από τον Θέατρο Κωμωδίας τού αξέχαστου Πέτρου Πρίντζη. Είδα από κοντά τις μονότονες επαναλήψεις των ρόλων μέχρι να ικανοποιηθεί ο σκηνοθέτης Μιχάλης Γαρυφαλλάκης πως οι ηθοποιοί του ήταν έτοιμοι ν' «αντιμετωπίσουν» τον θεατή, τις ανησυχίες για την επιτυχία και την αγωνία της πρεμιέρας.

Ήταν μια εμπειρία που με έκανε να εκτιμώ τις θυσίες των ηθοποιών μας που ύστερα από το μεροκάματο πρέπει να πάνε για πρόβες και να επαναλαμβάνουν ξανά και ξανά τους ρόλους

τους μέχρι να τους αποστηθίσουν, αλλά και να τους προβάλουν με πευστικότητα που θα ικανοποιήσει τον θεατή. Όπως εκτιμώ τις προσπάθειες να συντηρηθεί η αρχαία μας παράδοση σε μια αδιάφορη παροικία που γεμίσε με σπιτία και σπιτάκια συλλόγων, αλλά δεν κατάφερε να αποκτήσει ένα δικό της θέατρο.

Όσο υπήρχε το Θέατρο Κωμωδίας και το Θέατρο Τέχνης Αυστραλίας που συνεχίζει μέχρι σήμερα τον αγώνα τον καλό έχουν πληρώσει μια περιουσία σε ενοίκια για να κρατήσουν ζωντανό το ελληνικό θέατρο, ακόμη και όταν οι θεατές μετριούνται σε μερικές δεκάδες. Γι' αυτό χάρηκα όταν είδα κατάμεστο το Μαντουριδίειο Θέατρο την περασμένη Κυριακή επειδή η διοίκηση της ΑΧΕΠΑ είχε την καλή ιδέα να το γεμίσει με τα μέλη της. Όμως, πού είναι οι άλλες οργανώσεις μας; Δεν θα μπορούσαν και αυτές να μιμηθούν την ΑΧΕΠΑ για να γεμίζουν όλες οι παραστάσεις των θεατρικών συγκροτημάτων μας;

Εστω και στη θλιβερή κατάσταση που βρίσκονται σήμερα οι σύλλογοί μας, εφόσον είναι ανίκανοι ή ανήμποροι να προσφέρουν στην παροικία, θα μπορούσαν να βοηθήσουν τουλάχιστον τον ελληνικό πολιτισμό με την παρουσία τους, αλλά και με επιχορηγήσεις πολιτιστικών εκδηλώσεων, θεατρικές παραστάσεις, το Ελληνικό Φεστιβάλ, πνευματικές συγκεντρώσεις και φιλανθρωπικούς σκοπούς ακόμη, όπως το έργο τού αιδ. πατρός Νεκταρίου στον ιερό ναό Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης στο Νιουτάουν.

Όσον αφορά στο παροικιακό θέατρο, αργά ή γρήγορα θα πρέπει ν' ασχοληθεί με έργα έστω δίγλωσσα που θα γράφουν τα αυστραλογεννημένα μας με τις δικές τους εμπειρίες μεγαλώνοντας σε μεταναστευτικές οικογένειες με ό,τι αυτό συνεπάγεται, αλλά και της τρίτης γενιάς που θα εκφράζει τις ρίζες της. Δύσκολη απαίτηση, αλλά μπορούμε να το πετύχουμε ενθαρρύνοντας νεαρούς και όχι τόσο νεαρούς αυστραλογεννημένους λογοτέχνες ν' ασχοληθούν με θεατρικά έργα που θ' ανεβάσουν άλλοι αυστραλογεννημένοι θεατράνθρωποι. Ίσως μπορέσουμε να δημιουργήσουμε ένα φυτώριο αυστραλοελλήνων θεατρικών συγγραφέων και ηθοποιών που θα διακριθούν στο ευρύτερο θεατρικό στερέωμα της Αυστραλίας, όπου ήδη έχουν εισβάλει με επιτυχία ταλαντούχοι καλλιτέχνες και λογοτέχνες μας.